

ALTA TENSIÓ

és editada per la Secretaria
de Premsa, Publicacions i
Propaganda de les **Joventuts
d'Esquerra Republicana
de Catalunya.**

Villarroel, 45 entresol
08011 BARCELONA
Tel. 451 83 96
Fax 323 71 22

Directora: Tània Alaix

Redacció: David Anton, Josep
Maria Arauzo, David Minoves,
Francesc Poch, Camil Ros,
Josep Vall, Gabriel Vaquer

Correcció lingüística:
Marta Longares

Disseny gràfic: Josep Vall

Col·laboradors:
Daniel Condeminas,
Miquel Ferreres, Josep Huguet,
Quim Monzó

Tirada: 10.000 exemplars

Impress en paper ecològic
a Gràfiques Canigó
Mallorca, 206 08036 BARCELONA
Tel. 323 43 64

dipòsit legal B-9120-93

NÚMERO 1 ★ MAIG 1993

DEBAT, INFORMACIÓ I REFLEXIÓ JUVENIL

La revelació

Quim Monzó

L'home es lleva amb els ulls il·luminats, respirant agitadament i amb un determini clar: revelar al món el que li acabava de ser revelat. Se li fa difícil acceptar-ho, però no hi ha dubte possible: s'ha convertit en un profeta; ho assumeix com un disseny indiscutible, amb la fe i la fredor que hi escau. Baixa les escales amb pijama (la seva missió és massa gran per perdre el temps en detalls fútils, com ara buscar uns pantalons, una camisa, una americana) i troba la dona a la cuina, preparant l'esmorzar. La dona se sorprèn que s'hagi llevat tan d'hora. L'hi diu, però ell no l'escolta. Surt al carrer, decidit a anunciar la veritat als quatre vents. Arriba a la plaça i s'enfila en un Land Rover que hi ha aparcat al costat de l'oficina del corresponsal de banca. Les quatre persones que han sortit de casa per buscar el pa, coca o llet per esmorzar (ben abrigades, amb bufanda i barrets calats) se'l miren amb lleganyes. Vestit només amb pijama (un pijama blau cel, amb ratlletes grises), el vent li glaça els ossos. Inspira profundament, branda un dit amenaçador, obre la boca, es fixa en les cares emmandrides de les quatre persones que se'l miren i es queda en blanc. ¿Què havia de profetitzar? No se'n recorda.

Com més es neguiteja perquè no se'n recorda, més en blanc li queda el cervell. El que ha de profetitzar és bo o dolent? ¿Ha de profetitzar una fi del món espaioridra? ¿O tot el contrari, una albada d'esperança? ¿I per què hauria de ser una profecia colossal? Potser és una profecia més banal, no tan transcendent. Passa el temps, no aconsegueix enrecordar-se'n, les quatre persones que se'l miraven se'n van i ell continua amb el dit enlaire, amb la boca oberta i sense dir res. Fins que arriba l'amo del Land Rover, se sorprèn de veure'l enfilat, s'indigna el fa baixar a crits, l'agafa per les solapes i el rebat contra la paret, mentre el profeta -infructuosament- intenta recordar si era precisament allò el que havia de profetitzar.

